

Dit boek is een ode aan de kinderen die ik op de SEH in mijn handen gedrukt kreeg, stervend of al overleden. Met hun wanhopige ouders, of soms terwijl er helemaal niemand bij hen was, zo alleen ...

Hun kleine armpjes slap gespreid, zo stil.

Gebroken oogjes, lange wimpertjes.

De witte, doorzichtige gezichtjes starend in het niets ...

Deze engeltjes draag ik voor altijd mee in mijn hart.

Vergeeten doe ik nooit.

Huilend hart van mij.

De hemel heeft de mooiste engelen ooit ...

Het dode kindje met donzige zwarte haartjes ligt hier alleen op de brancard. Zijn witte gezichtje bijna net zo doorzichtig als het witte laken. Screen, een glimlach om de lipjes. Een engel daalt neer vanuit de hemel in een schitterend, fel wit licht, slaat de zachte vleugels om hem heen en stijgt op tot achter de wolken, naar de fonkelende sterren. De hemel is een engel rijker.

Na mijn late dienst loop ik huilend naar mijn auto op de verlate parkeerplaats achter het ziekenhuis. De straat stroomt over van mijn tranen. Met een waas voor mijn ogen rijd ik naar huis. Overmand door verdriet stap ik onder de douche. Mijn tranen stromen met het kletterende water mee. Mijn lichaam trilt van het snikken. In pyjama stap ik de kinderkamers binnen, waar onze drie kinderen veilig liggen te slapen in hun warme bedjes. De kleine borstkasjes gaan rustig op en neer, met hun ademhaling mee. Ik leg mijn oor op hun warme, kloppende hartjes. De lange wimpertjes trillen met hun mooie dromen mee. Ik verstop mijn neus in de kriebelende haartjes die heerlijk naar shampoo ruiken. Mijn hart smelt van liefde. En ik krul mijzelf op in de veilige armen van mijn allerliefste lief. Als het zandmannetje vol overgave zijn laatste emmer zand in mijn ogen gooit, en ik eindelijk in een onrustige slaap val, droom ik van al mijn engeltjes, dansend tussen de schapenwolken aan een stralend blauwe lucht. Ze zijn stralend en puur. Kleintjes, zo teer als blauwe bloempjes. Ik pak hun tere handjes, druk er een kus op, mijn hart stroomt over van liefde. Dan laten ze mij los, vliegen ze lachend naar boven, de wolken voorbij, naar de hemel die voor hen opengaat. Een zonnestraal flitst vanuit de lucht naar beneden en raakt mij zachtjes aan. Ik hef mijn gezicht omhoog, vanuit de open hemel dwarrelen blauwe bloempjes naar beneden en landen geruisloos op mijn gezicht. Blauwe engeltjes van de lente. Mijn blauwe bloempjes, mijn engeltjes voor altijd in mijn hart zolang ik leef.

Inleiding

De verhalen over de Spoedeisende Hulp waar ik over schrijf, stammen uit eind jaren tachtig, negentig tot begin 2012. Verhalen uit de oude doos, eigenlijk niet eens zo lang geleden. Destijds was Spoedeisende Hulp een specialisme in ontwikkeling, vroeger EHBO geheuten. Nu is het een hooggespecialiseerde afdeling in een ziekenhuis met de modernste apparatuur en medische technologie die zich blijvend door ontwikkelt. Toch zijn de ziektebeelden, vergeleken met de tijd waarin dit boek zich afspeelt, vrijwel hetzelfde gebleven, zo ook de organen die ziek kunnen worden. De evoluties volgden zich in korte tijd razendsnel op, en tegenwoordig is de SEH een van de drukste, belangrijkste en meest professionele afdelingen van een ziekenhuis. Hét visitekaartje van de organisatie. Kortom, de leukste afdeling die er bestaat om te werken. Het kloppende hart van de grote stad. Zo is het altijd geweest en zo zal het altijd blijven.

De opleiding tot spoedeisendehulpverpleegkundige bestond pas een aantal jaar. Er was nog geen sprake van een specialisatie voor artsen tot spoedeisendehulparts. Dit is nu wel anders, er is altijd een SEH-arts aanwezig die direct kan handelen in het allerbelangrijkste eerste uur bij een groot trauma bij de patiënt, zodat er niet meer gewacht hoeft te worden op de juiste dokter die ergens in het ziekenhuis rondzwerft of op de operatiekamer staat. Dit redt levens. Alhoewel er al een aantal jaren een strijd gaande is over het erkennen van deze opleiding als specialisme door het College Geneeskundig Specialismen (CGS). Vooral een strijd door de snijdende en beschouwende maatschappen die nog steeds als eigen eilandjes in de organisatie functioneren.

Net afgestudeerde artsen geneeskunde werden vaak op de SEH ingezet om in korte tijd veel te kunnen leren. Het ziekenhuis was al een opleidingsziekenhuis. De AIOS, de artsen in opleiding tot specialist, deden diensten op onze afdeling voor de specialisatie waar zij voor werden opgeleid. Ook de AGNIOS, de artsen geneeskunde niet in opleiding, waren ook talrijk vertegenwoordigd. De avond- en nachtdiensten waren lang, vooral de weekenddiensten waren uitputtende